

„Mert ha szeretünk, szerelemmé válik minden,
még ha önmagában fájdalom vagy ellenszenv is.”

(MUSIL)

A szeretőm lett egy cigány nő, aki olyan szép, mint egy indián. Mintha csak gyerekkorom egyik kalandregényének borítójáról lépett volna le. Nem tudom, mindez hogyan történhetett velem, miért lett egy cigány nő a szeretőm. Nem értem az egészet. Csak úgy megesett valahogy. Nem akarattal történt, nem tervszerűen, csak egymásra halmozódtak a fatális, vagy nem fatális, véletlenek. Azóta kitörött árbocú hajóként sodródunk. És ha az ágyúk elszabadulnak, letarolják majd a fedélzetet.

A szeretőmnek, ennek a leplezhetetlenül cigány nőnek nagy, erős és fehér fogai vannak, mint egy lónak. Pedig az ősei nem is voltak kupecsek. Azt állítja, a nagyapja üstfoltozó volt, s az apja már bányász. Lónak való fogaival úgy tépi a húst a csirkecombról, mint egy bélpoklos róka. Szerintem a csontot is el tudná roppantani velük, ha akarná. Amikor bele tudok nézni a szájába, mert ásít, vagy nevet, ritkán nevet, látszik az amalgám, és látszanak új, mákszemnyi fekete pudvák.

A nyelve nagyon rózsaszínű, puha, és kicsit füstízű: de finom füsté, nem kesernyésé. Ha csokolózunk, ő nem dugja át hozzám: a szájában hever, megadva magát. Mozdulatlanul engedi, hogy az én nyelvem felfedezze üregét, és körbesimogassa.

Arca likacsos, mint a szita, a tág pórusokban megül a por, és faggyúval keveredik. De ez csak nagyon közletről nézve látszik.

A haja kátrányszínű, de kékesen fényes, mint a holló szárnya. Elképesztően dús, vastag szálú, tömött, szög egyenes. Olyan hosszú, hogy a feneké alá ér. Mint egy paláستtal, be tudja vele takarni meztelenségét.

A feje nem túl nagy, az arcát el tudja fedni teljesen a két tenyerem. A homloka magas, királyi. Vízszintes ráncai, az a kettő, amit talán a gond, talán más vájt, mélyek, reménytelenek. A szemöldöke olyan, mint a macskaszőr, és ha nem tépné, középen összeérnének.

A fülei nagyok, áttetszők, a cimpái teltek, puhák. Nem hord bennük aranykarikát, pedig tudom, hogy jól állna neki. Nem hord, talán a gyász miatt, talán az tiltja neki, nem tudom biztosan, sajnos egyáltalán nem ismerem a cigányok szokásait.

Sovány nő: inas a karja, kilátszanak a bordái, hegyes a válla.

A bőre vékony, zsíros, meleg. Kiütnek rajta a zöld vénák, mintha borostyán nőtte volna körül, és néha szürkés árnyalatúnak tűnik.

A mellei picik, puhák, lógnak, de hegyesek. Látszik rajtuk, hogy sokat szopták őket a purdék. A csípője széles és kerek, a feneké nagy. A szőre nagyon göndör és vastag, de puha: fekete bárány gyapjára emlékeztet.

Nagy, domború, mindent elnyelő vulvája van. Egy anyajegy borsszeme fűszerezi.

A hangja rekedtes, mély. Túl sokat cigarettázik, de nálam soha. Az ablakból azonban látom, hogy mikor kilép a házból, egyből rágyújt. Nem próbálja eltitkolni, hogy cigizik; s bevallja azt is, legalább napi egy dobozzal szív. Meg sem kísérel le-

szokni róla, azt mondja, felesleges lenne kínozni magát, tudja, hogy úgy sem sikerülne végleg letenni. Ahhoz neki nincs elég akaraterje.

A tekintetében annyi nemes méltóság és visszafojtott, rezignált szomorúság van, mint egy ketrec mögött senyvedő tigrisében. Az arca nem maszk, ami mögé mind rejtőzünk, hanem lénye meztelen valója, kitért ablak a személyisége legbensőjére. Általában ezért kerüli is a tekintetem, elnéz mellettem, vagy lefelé bámul. Csak nagyon ritkán és rövid időre tudok szemezni vele, de olyankor zavarba ejt a nyíltsága, és hogy mennyire olvasni lehet arcából a gondolatait. Vagy csak a világ legjobb színésznője.

Nem szereti, ha bámulom, de imádom nézni. Nem bírok ellenállni annak, hogy ha csak tehetem, figyeljem. Képtelen vagyok betelni vele. Egészen érthetetlen, mi izgat ennyire benne. Nem tudom megfejteni azt a leküzdhetetlen vonzalmat, ami hozzáláncol.

Néha még az a hülyeség is eszembe jut, hogy valami boszorkánysággal megigéztet. Talán azért rohan ki mindig egyből a fürdőbe az orgazmusom után, hogy kikotorja magából, összegyűjtse a spermát, és valami bűbájoskodást művelhessen vele.

Annyira felizgat, annyira csak rá tudok gondolni folyton-folyvást! Szörnyen vágyom rá, a közelségére, az ölelésére, a szagára, ami édes és füstös, mint a rum, a kígyóbórszerűen száraz, sima keze simogatására, a kérdő tekintetére, ahogy felrántja a szemöldökét, azt közölve, hogy na mi van, miért nézel.

Sokak szerint a cigányok bűdösek. Azt hiszem, ez így egyszerűen ostobaság. Hiába mondják, hogy miért lenne már ez ostobaság, mikor tapasztalataikra alapozva állítják, mert érzik, hogy a cigányoknak más a szaguk, egy jellegzetes, bűdös szag, ugyanis az ember nem abban hisz, amit tapasztal, hanem azt tapasztalja meg, ami benne hisz. Ha valaki bűdösnek tartja a cigányokat, az bűdösnek is érzi. Nekem nincs sok tapasztalatom a cigányok szagát illetően, mert a szeretőmön kívül nem szagoltattam meg egyiküket sem alaposan. Az biztos, hogy ő nem bűdös. Nekem legalábbis nagyon tetszik a szaga. Nagyon intenzív, az igaz, betölti az egész orromat. A bomló föld illatát idézi, meg az őszi erdőét, a sárga és vörös avar kissé édeskés bukját.

Amikor szeretkezünk, olyan odaadással és átéléssel csinálja, amelyet még sosem tapasztaltam. Az izzadt testének még áthatóbb szaga van; vadító, nagy hatású, vastagon feromonos szag. A verejtéktől a bőre a félhomályban is úgy csillog, mint a mahagóni. Nem liheg, nem nyöszörög, nem sikkantgat, csak szuszog, mint ha aludna, és aprókat morrant hozzá. Amikor elélvez, megfeszül, izületei hangosan pattannak, és nagyokat rándul, mintha durván megrázná valaki. Aztán meg úgy viselkedik, mint egy szemérmes kislány. A legelső alkalommal még arcát a párnába temetve sírt is, nagyon vadul zokogva, magát teljesen átadva a... nem is tudom minek. Talán megalázottságot érzett és szégyent? De ez csak egyetlen percig tartott. Mostanság már csak összegömbölyödve oldalához bújik, mint egy vezeklő, megvert kutya. Nem tudok mit kezdeni ezzel. Lelkiismeret-furdalást okoz, és apai ösztönöket is kelt egyszerre.

Még csak huszonkilenc éves, de már özvegy. A férje az építőiparban dolgozott, és leszakadt alatta az állvány. Négy gyereke van, két tízéves fiú, egypetéjű ikrek, és két hatéves lány, ők is egypetéjű ikrek. Ezt is annyira különösnek találom, nem hagy nyugodni, hogy lehet ez. Egy csak ikreket szülő cigány nő. Ami méhéből fakad, az mind duplán megvan. Ráadásul elmesélte, hogy neki is volt egy ikerhúga, de kéthetes korában meghalt.

Nem tudom nem elképzelni, milyen lenne, ha kettő lenne belőle, és mindkettővel egyszerre lennénk az ágyban. Mintha tükörlabirintusban szeretkeznénk.

Nem kell védekeznünk semmivel, a második ikerszülés után elköttette magát. De engem ez nem nyugtat meg. Néha rám tör a rettegés, hogy mi lenne, ha valahogy mégis teherbe esne tőlem. Úgy érzem, ez igenis bármikor megtörténhet. Olyan fajta nő, aki attól is megfog, ha szenvedéllyel ránéznek.

Ha valahogy mégis teherbe esne, akkor döntéseket kéne hoznom. Választanom kéne olyasmik között, amikből egyiket sem akarom. Belegondolni is rettenetes, milyen szörnyű lenne meghozni ezeket a döntéseket.

Nem akarok éppen tőle porontyot. Nem akarom, hogy a gyerekemnek azzal kelljen megküzdenie az életben, hogy félig cigány.

Úgy ismertem meg, hogy felfogadtam magamhoz takarítónőnek. Nem is tudom, miért őt vettem fel. Talán mert a másik három jelentkező túl öreg volt, túlságosan takarítónős külsejű? Vagy azért, mert egyből megkívántam? Talán akaratlanul is pozitív diszkriminációt alkalmaztam, mikor őt választottam? Ezzel akartam igazolni magamnak, mennyire felvilágosult és előítéletektől mentes vagyok? Persze valójában ez is egyfajta rasszizmus, azt hiszem.

Hetente kétszer jön, hétfőn és pénteken. Mindig étellel várom, rendelt finomságokkal, amikből annyira belakmározik, hogy a hasa kidudorodik. A maradékot elcsomagolja, és hazaviszi a gyerekeinek.

Bizonyos dolgokban szörnyen makacs, babonás, és van, amit képtelen megérteni, sőt nem is akar. Sose enged, hogy nézzem tisztálkodás közben, és nem fürödhetünk közösen. Csak az ágyban lehetünk meztelenek: ha kiszállunk, fel kell öltöznünk.

Sértődékeny is, nem érti a tréfát. Ha haragszik, pimasz lesz, és provokál, sérteget, cigányul mond dolgokat, lenéző mosollyal, aztán úgy tartja oda a fejét, hogy jelezze, üssem csak meg nyugodtan, mire várok még, sőt, ha igazi férfi lennék, már meg is tettem volna.

Nem művelt, de nem is buta. Nagyon gyakorlatias. Elfogadja a pénzt, amit adok neki, de csak azzal a kikötéssel, hogy mindig elmondja, az utolsó fillérig a gyerekeire költi. És nem mond érte köszönetet.

Egy másfél szobás önkormányzati bérlakásban lakik. A fiai a kis szobában alszanak, ő a lányokkal a nagyban. Állandó anyagi gondjai vannak, de ez nem idegesíti: megszokta, egész életében így élt.

Egy csomó sztereotípiának megfelel, pedig azt hittem nem fog, hogy pont másfajta lesz. De nem tudom, direkt akar-e megfelelni nekik, hogy csak azért

is olyanak mutatja magát, amilyenek a cigányokat gondoljuk, vagy nincs ebben semmi megjátszás.

Olyan, mit egy gyerek. Természetes, ösztönös. De gyanakvó is. Van, amiben még mehökkentően gátlástalan, de sok mindenben már nagyon is, görcsösen gátlásos. Bizalmatlan velem, egy ponton túl nem enged közelebb magához. Csak a felszínt kaparhatom.

Lényegében alig tudok az életéről valamit: csak nehezen összefűzhető töredékeket. A teljes képet nyilván sosem ismerhetem meg. Talán nem is akarnám. Létünk halmazai csak egy nagyon vékony kis sávban metszik egymást.

A szexben mindent megtesz, amit csak kérek, habozás nélkül, panasz nélkül, ellenkezés nélkül. Látszik, hogy tapasztalatlan, hiába volt férje. Ha valami nem esik jól neki, vagy fáj, nem szól, de azért ha látom rajta, hogy valami kellemetlenül érinti, akkor azt inkább nem erőltetem. Például szerintem az orális szex egyenesen undorítja, ha neki kell kivitelezni, de ha én csinálom, akkor hatalmas orgazmusai vannak.

Ami egészen meglepett, hogy az anális közösülésért meg van veszve, nem bír vele betelni. Pedig előttem biztos, hogy soha senkivel nem csinálta. Amikor először akartam rávenni, nagyon megijedt; szabályosan remegett a félelemtől, mikor belekezdtem, de aztán úgy dorombolt tőle, mint egy macska, sosem tapasztaltam még ilyen hangokat.

Nyilván nem lehet elvinni sehová, sajnos, és nem mutathatom be sem a barátainak, sem a kollégáimnak. Kínos volna. Szégyelljük egymást. Ő is titkol engem mindenki elől, és én is őt.

Csak egyszer mentünk el közösen hazulról. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy a lakáson kívül egymás társaságában voltunk. Elmentünk korcsolyázni a befagyott tóra. Egymásba karolva suhantunk. Később kölcsönkértük egy csúszásra az egyik kölyök szánkóját, és a tó melletti hosszú, meredek lejtőn leszáguldottunk. Ő ült elől, én mögötte. Eszeveszett tempóban csúsztunk, fékevesztetten, és jöttek a fák. Letettem a lábam, balra rántottam a madzagot, és jobbra dőltem. Lerepültünk, és métereken át gurultunk, egymáson többször átbucskázva a hóban. Megijedtem, dühös voltam, és féltem, valami bajunk lett, megütöttük, megzúztuk magunk, eltörtött valamink. Ő meg csak nevetett, mint egy eszelős, görcsösen. Mondtam neki, hogy hagyja már abba, de nem bírta. Dühös lettem rá. Szerettem volna, ha befogja, ha nem hívja fel magára a figyelmet. Kínos volt. Vagy nem is, a kutya se törődött velünk, csak én hittem. Akart még egyet csúszni, de én nem engedtem, ostoba voltam, és menni akartam. Mikor rájött, hogy tényleg komolyan menni akarok, a jókedvét egy csapásra elfújta a hideg szél. Elkomorodott, zavarba jött, szemöldökét ráncolta, elcsendesedett, és megadóan tűrte, hogy belekaroljak, és elvezessem.

A szeretőm, a titkos nőm, de azt hiszem, bele is szerettem. Kedves nekem. És napról napra fontosabb, zavaróbb, problematikusabb, nyomasztóbb.

Egyre nyilvánvalóbbá kezd válni, hogy szerelmes vagyok belé. Mióta a szeretőm lett, egész nap csak rá gondolok. Ez a szerelem, nem? Még soha senki iránt nem éreztem ilyen elsöprő, elemi vágyat. Ilyen mindent betöltő szenvedélyt. Úgy várom,

hogy jöjjön, mint gyerek az anyját. Mindent elkövetek, hogy nevetni lássam, mert olyankor gyönyörű; hangja csilingel, felszabadult.

Még sosem volt előtte szeretőm, átlag alatti férfi vagyok. Nem tudom, ő mit láthat bennem. Lehet, hogy semmit. Talán nem is vonzódik hozzám, csak hagyja magát. Így könnyebb élnie, mintha ellenkedne. Ahhoz már nincs ereje, hogy ellenálljon egy férfinak.

Nem tudom, meddig lehet folytatni ezt a viszonyt. Nem látom, mi lehetne a jövője. Feleségül nem fogom venni soha; azt hiszem, nem is jönne hozzám. Mondogatja, hogy jó lenne találni egy rendes özvegyembert, de persze cigányt, és azzal összeállni.

Néha az az érzésem, hogy ha megkérném, hagyjon hátra mindent, még a gyerekeit is, és jöjjön el velem valahová nagyon messzire, ahol senki sem ismer minket, és éljünk ott együtt, akkor habozás nélkül eljönne. Vagy habozás után, de jönne. Persze ez nem fog megtörténni, nem kérném ilyesmire, nem lenne erőm felrúgni mindent, itt hagyni az eddigi életem, egzisztenciám.

Nem tudom, mit érez irántam. Az érzelmeiről sosem beszél. Lehet, hogy szerelmes belém, de az is, hogy gyűlöl, és csak a pénz miatt fekszik le velem, amit olykor ajándékként adok. Talán úgy gondol rám, mint arra a szemétre, aki kurvát csinált belőle. Persze, ettől ő még nem kurva, én nem tartom annak, sőt szerintem senki nem tarthatja annak, de ő lehet, hogy nagyon is annak érzi magát.

Amikor először mondtam neki, hogy nagyon szép, azt hitte, gúnyolódok. Felfortyant, dühös lett, és még mintha könny is remegett volna a szemében. Fel akart mondani, és csak nehezen sikerült meggyőzőnöm, hogy én tényleg szépnek tartom. Meglepte a dolog, de hízelgett is neki. Nagyon aranyosan elkezdett kihívóan viselkedni, megjátszani a kacért, és én hirtelen önkéntelenül megcsókoltam. Hagyta magát. Nagyon komoly lett, szinte gyászos. Látszott, hogy erősen gondolkodik, sőt, vívódik magában. Aztán ő is megcsókolt. Csókolóztunk. Percekig. Én nem is akartam vagy reméltem ennél többet akkor, de kézen fogott, és bevezetett a hálószobámba. Befeküdt az ágyamba, és mutatta, hogy feküdjek mellé. Aztán egymás felé fordultunk, és elkezdett levetkőztetni. Előbb levett valamit rólam, aztán egy ruhadarabot magáról is. Talán náluk az a szokás, hogy a csók már a szeretkezés része, amit ha elkezdünk, akkor nem szabad, nem illik, nem lehet félbehagyni, akkor be kell teljesíteni. Nem tudom.

Arra vágyom, és ezt a jelenetet sokszor el is képzelem, hogy megmondom neki: vége, és ettől összeroppan, sírógörcsöt kap, a fájdalomtól összegörnyed, és féltőülten fetreng, hentereg, tekeredik a padlón, mint egy széttépett giliszta.

Ha csak egyszer is mondaná, magától, hogy szeret! Sose vallanám be neki, hogy vágyom erre, jobban mindennél. És a félelem nekem sem engedi, hogy megmondjam neki: szeretem.

Egyre fenyegetőbb szégyennek kezdem látni a lényemen elhatalmasodó cigány szerelmet.

Arról is álmodozom, hogy majd ő megoldja az eldöntetlenségeket azzal, hogy

egyszer csak nem jön többé. Eltűnik az életemből. Elérhetetlenné válik, emlékké. Hiányozna persze, szenvednék pár hétig, talán hónapig is, de aztán a fájdalom elmúlna. A szerelem kétségbeejtően bonyolult, lehetetlen helyzet.

Azt kérdezgetem magamtól, hogy miért cigány. Miért kell pont cigánynak lennie. Miért terheli az amúgy is zavaros szerelmi körülményeket még ez a tény is. Szinte haragszom rá, amiért cigány, és amiért ez megakadályozza, hogy a szerelmünk kinyilvánítható legyen, és tarthasson valamerre. Egy helyben járunk, és mélyítjük magunk alatt a gödröt, amiből előbb-utóbb nem fogunk tudni majd kikapaszzkodni, és akkor a gödör veremmé válik, börtönné, amiben egymás kínzóiként verjük majd a halál szegeit a másik testébe egyre őrzöngőbben, egyre kétségbeesettebben.

Úgy látszik, csak villanások, töredékek, összefüggéstelenül rám rontó jelene-tek, emlékképek, vágyálmok halma lehet bármi, amiben vele foglalkozom. Lénye szétfeszíti a szerkezeteket, amikbe bele próbálok építeni, szorítani. Túl szabad lélek. Nem birtokolhatom, nem ragadhatom meg.

Azt képzeltem, meg tudom írni, el tudom mondani ezt a történetet, és azt is hittem, hogy ettől majd jobb lesz. De nem tudom elmondani, és nem lett tőle jobb sem. Sőt, minden egyre csak rosszabb.

Hogy legyek összeszedett, mikor a szerelem érzése szétfeszít, és szétszórja szellemem, mint fénysugarat a kaleidoszkóp?

Milyen szörnyen szánalmas ez a megfogalmazási próbálkozás! Erőlködés, öniszólások keresése. Az írás az irtás rokona, de nyilvánvaló, hogy a szerelmet nem írhatom ki magamból azzal, ha megírom, összefoglalom, listázom. Hiába fekszem a logika úthengere alá, hiába vasaltatom ki vele magam, a szerelem akkor is bennem marad. Az kiprélhetetlen.

Foto: Fortepan 41535 / Szent-Istvány Dezső: Siófok – Junkers A 50 hidroplán, 1930